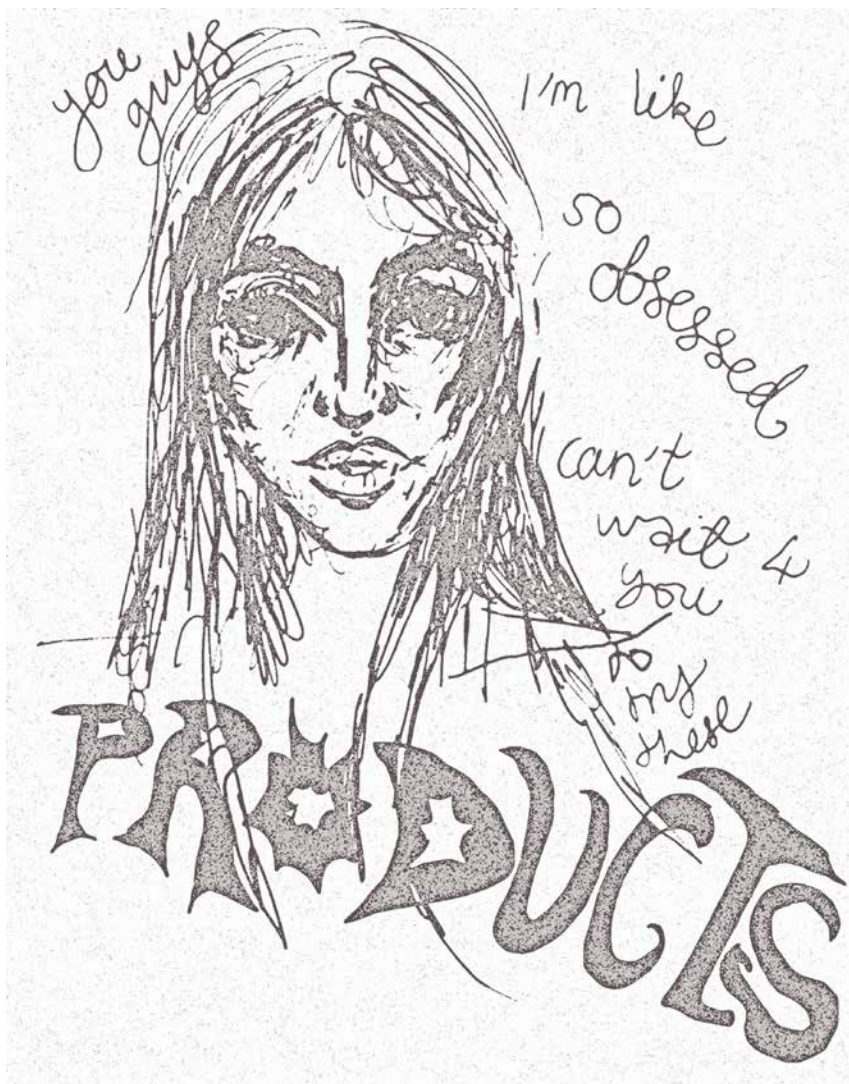

Olen Kyösti Pöysti, ja ASMR on tuttini.

Teksti ja kuvitus: Verna Häyrynen

Aloitin aamun katsomalla ASMR-videoita (*autonomous sensory meridian response*) – tai oikeastaan kuuntelemalla niitä. Heti herätessäni tarvitsen virtuaalista peukaloa suuhuni, mutta olen sietämättömän tarkka kahinan ja supattelun suhteen. Valitsen

lopulta huolellisesti kuratoidusta kokoelmastani videon *asmr spooky + fall shopping at Target* 🧛 (soft spoken, lofi), jossa kävellään ympäri halloween-kraäsästä tursuvaa tavarakauppaa ja hiplaillaan omituisia tuotteita. Tykkään siitä, kun tavaroita naputellaan hellästi,

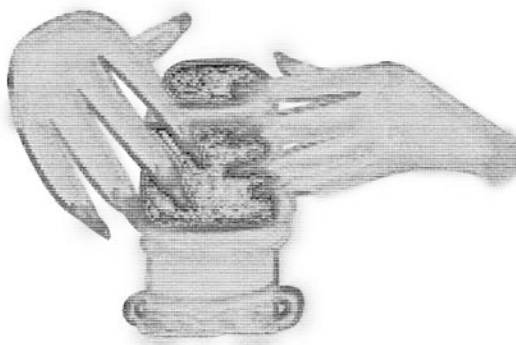
terävillä tekokynsillä, mutten kestä katsoa sormien liikuttelua. ASMR on ikuista liikuskela yliherkkyyden ja vahvan reaktiivisuuden ohuilla jäillä.

En siedä kuiskintaa, jota ASMR-videot usein sisältävät. Pidän pehmeästä, huonosti äänitetyistä *soft spoken* -kerronnasta, jonka taustalla kuuluvat valkoinen ääni ja ajattelun hiljaisuus. Aivoni eivät kihelmöi opetelluista vuorosanoista – siispä turvaudun suunnitelmattomiin (*unintentional*) ASMR-videoihin. On kai pakko todeta, että *All The Times Kim Kardashian Played With Slime - Unintentional ASMR* ✨ saa minut kehräämään joka kerta. Jostain syystä vastaavanlainen *valley girl vocal fry*, eli rikkauden luoma narina ja vokaaleja venyttelevä piittaamattomuus, saa korvani huutamaan hoosiannaa. Tunne on kuin söisi turvaruokaa loputtomiin: se tuntuu halaukselta, silitykseltä, ramppikuumeelta ja aivojen hekumalta.

Äänistä lähtevät tehot kuuntelukertojen myötä

Viilaan näitä suhinalistoja päivittäin mahdollisimman kuranteiksi. Muovin rapina kauhistuttaa, mutta sen sijaan yhtenäisen pinnan naputtelu tekee nannaa. Äänistä lähtevät tehot kuuntelukertojen myötä, ja minun täytyy kouluttaa korviani jatkuvasti uusia temppuja varten. ASMR on oopiumia korville. Napin painalluksella se siirtää minut tilaan, joka on minulle samankaltainen kuin rapsutukset ja mirrinminttu kissalle. Kaamosaikaan, kun arki on ollut erityisen kuormittavaa, olen turvautunut videoihin myös aamuisin. Stressitason noustessa pistän taustamelun soimaan. Olen Kyösti Pöysti, ja ASMR on tutuksi.

Viimeisin löytöni on *picking pad ASMR*.

Videoissa irrotellaan helmiä, rautalankoja ja muuta säliä silikonisesta lätystä. Se saa minut tuntemaan itseni virikekanaksi, jota yrittään estää nokkimasta pois omia höyheniään yksi kerrallaan. ASMR:ssä monet nautinnon aiheet kumpuavat muovista – esineistä, niiden esittelystä ja naputtelusta. Hämmennyn siitä, miten päivällä vastenmieliset asiat voivat illalla rentouttaa hetkessä. Joskus se tuntuu samanlaiselta ilmiöltä kuin johtajien halu tulla kurmotetuiksi makkarin puolella, mutta siinä on kuitenkin jotain fundamentaalisen erilaista. Joka tapauksessa tämän kaiken kertominen tuntuu kiusalliselta. Ikään kuin olisin paljastanut itsestäni jotain valtavan yksityistä; niin kuin olisin kertonut lapsuuden joulunvietoista tai paljastanut voileipien kasaamisjärjestykseni.

Kaikesta huolimatta: elämä on lyhyt – kokeilkaa suhnavideoiden sukkia pyörittävää taikavoimaa! **S**

Kirjoittaja on arkkitehtuuriin suuntautunut taidehistorian opiskelija, joka tyystin unohti rakennustaiteen (ehkä myös musiikin) tästä tekstistä.